

Sygn. akt IV U 807/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sąd. Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2017r. w S.

odwołania N. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z dnia 2 sierpnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie N. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego T. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. R. w G.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

I. **oddala odwołanie;**

II. **zasądza od N. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt IV U 807/16

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z 2 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że N. P. nie podlega ubezpieczeniom społecznym pracowników z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) T. R. od 4 stycznia 2016 r.

W uzasadnieniu swojej decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych od 4 stycznia 2016 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) T. R. z wynagrodzeniem w wysokości 7800 zł brutto miesięcznie. Organ rentowy wskazał, że płatnik składek w okresie od 04.01.2016 r. zgłaszał również inne osoby do ubezpieczeń społecznych z wynagrodzeniem kilkakrotnie mniejszym niż wynagrodzenie N. P.. Ponadto wskazano, że ubezpieczona od 17 lutego 2016 r. była niezdolna do pracy w związku z ciążą, zaś 24 maja 2016 r. urodziła dziecko. N. P. miała zostać zatrudniona na stanowisku dyrektora handlowego, jednakże organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie wykazała, aby praca na powyższym stanowisku była przez nią wykonywana

faktycznie. Ubezpieczona nie potrafiła wskazać ani jednego klienta, z którym by odbyła spotkanie handlowe, nie przedstawiła żadnym materialnych dowodów potwierdzających wykonywanie pracy na rzecz płatnika składek. Organ rentowy podał, iż ubezpieczona nie miała doświadczenia w pracy na umówionym stanowisku, a jak wynika z CEIDG prowadzi ona działalność gospodarczą w zakresie fryzjerstwa i zabiegów kosmetycznych. Po tym, jak ubezpieczona stała się niezdolna do pracy, jej obowiązki przejął osobiście T. R., co poddaje pod wątpliwość sens zatrudnienia N. P.. Ubezpieczona miała świadczyć pracę na terenie całego kraju, w związku z czym wątpliwy jest fakt, iż codziennie pojawiała się osobiście u płatnika składek i składała podpis na liście obecności. Reasumując, ZUS uznał, iż przedmiotowa umowa o pracę została zawarta dla pozorów, celem uzyskania przez N. P. wysokich świadczeń z tytułu choroby i macierzyństwa, gdyż wymieniona nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca działalność gospodarczą oraz nie ma żadnych materialnych efektów jej pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła N. P., domagając się jej zmiany i ustalenia, iż jako pracownik (...) T. R., począwszy od 4 stycznia 2016 r. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała, iż przepisy prawa nie zabraniają zatrudniania kobiet w ciąży. Wskazała, że świadczyła pracę i otrzymywała umówione wynagrodzenie. Wysokość wynagrodzenia była uzależniona od tego, że we własnym zakresie zaopatrywała się w narzędzia pracy i ponosiła koszty związane z komunikacją publiczną. N. P. podała świadków, którym przedstawiała ofertę handlową. Podniosła, że do pracy na umówionym stanowisku potrzebne są cechy osobowości pozwalające na wzbudzenie zaufania u potencjalnych klientów, nie zaś szczególne kwalifikacje. Ubezpieczona podniosła również, iż przepisy kodeksu pracy i kodeksu cywilnego pozostawiają stronom stosunku pracy swobodę w kształtowaniu wysokości wynagrodzenia pracownika (odwołanie k. 1-6).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania według norm przepisanych. W ocenie organu rentowego przedmiotowa umowa o pracę została zawarta dla pozorów, a ponadto była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, gdyż jej celem było uzyskanie przez N. P. wysokich świadczeń z tytułu choroby i macierzyństwa (odpowiedź na odwołanie k. 32-33).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

T. R. od 11 listopada 2010 r. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług z zakresu naprawy i konserwacji maszyn, głównie maszyn poligraficznych oraz handlu artykułami przemysłowymi. T. R. obecnie zatrudnia 14 osób na stanowiskach od sprzedawców do kierowników sklepów z wynagrodzeniami w wysokości minimalnego wynagrodzenia lub nieznacznie wyższymi w wysokości 1900 zł, 2000 zł, 2300 zł brutto. T. R. prowadzi punkt detaliczno –handlowy i chciał zatrudnić osobę, która pomogłaby mu nawiązać kontakty z jednostkami samorządowymi, sklepami wielkopowierzchniowymi, celem sprzedaży artykułów papierniczych i usług poligraficznych. N. P. trafiła do T. R. z polecenia (płatnik składek nie ujawnił z czyjego polecenia) i dnia 4 stycznia 2016 r. T. R. podpisał z N. P. umowę o pracę na okres próbny do 31.03.2016 r. powierzając jej stanowisko dyrektora handlowego z wynagrodzeniem 7800 zł brutto. W umowie określono, że praca miała być wykonywana na terenie województwa (...) i (...). Do zakresu obowiązków N. P. zgodnie z zakresem obowiązków należały: realizacja planu sprzedaży, pozyskiwanie nowych klientów i utrzymywanie stosunków handlowych w obszarze działania, pobudzanie sprzedaży poprzez zbieranie zamówień z instytucji i przedsiębiorstw w rejonie działania, koordynowanie realizacji pozyskanych zamówień, pozyskiwanie ofert handlowych atrakcyjnych ekonomicznie dla zaspokojenia potrzeb klientów, prezentowanie i promowanie wyrobów będących w ofercie (...), udział w targach handlowych, udział w projektowaniu sprzedaży elektronicznej poprzez internet, wykonywanie raportingu kwartalnego z realizacji działań.

N. P. uzyskała orzeczenie lekarskie potwierdzające jej zdolność do pracy na stanowisku dyrektora handlowego.

N. P. ma średnie wykształcenie (bez matury), ukończyła 24 kwietnia 2015 r. liceum ogólnokształcące dla dorosłych w Ł.. W kwestionariuszu osobowym, w punkcie dotyczącym dodatkowych uprawnień, umiejętności, zainteresowań tj. np. znajomość języków obcych, prawo jazdy, obsługa komputera nie wpisała nic. Dotychczas pracowała jako fryzjerka

we własnym zakładzie fryzjerskim, który przenieśli z G. do miejsca zamieszkania, gdyż działalność gospodarcza nie przynosiła dochodów, które pozwalałyby na wynajmowanie lokalu w G.. N. P. nie miała żadnego doświadczenia w pracy na stanowisku dyrektora handlowego. T. R. liczył na efekty pracy N. P. i nie kontrolował jej pracy, nie ustalał jej tras wyjazdów, miejsc spotkań. N. P. miała sama decydować gdzie jechała danego dnia i z kim będzie się spotykać. T. R. nie kontrolował również czasu pracy N. P.. Listę obecności N. P. podpisywała raz w tygodniu. T. R. nie sprawdzał również komu N. P. przedstawiała ofertę firmy. T. R. nie wiedział w jaki sposób N. P. pracowała, zeznał, iż mogła prowadzić rozmowy telefoniczne, rozdawać ulotki wysyłać broszury. Raz N. P. była w zakładzie fryzjerskim K. G., raz w salonie (...) i raz w hurtowni fryzjerskiej I. M. (1) i przedstawiła ofertę zakupu materiałów biurowych.

Od 17 lutego 2016 r. N. P. zaczęła korzystać ze zwolnienia lekarskiego w związku z ciążą, a 24 maja 2016 r. urodziła dziecko. 2 listopada 2015 r. N. P. była na wizycie lekarskiej u ginekologa, gdzie stwierdzono, że jest w 3 miesiącu ciąży. Na miejsce N. P. w okresie zwolnienia lekarskiego T. R. nikogo nie zatrudnił, gdyż dotychczas nie znalazł odpowiedniej osoby na to stanowisko, poszukuje osoby rozpytując znajomych i handlowców.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie: wypisu z ewidencji działalności gospodarczej k. 9 -10, zeznań T. R. k. 60-60v i 56v-58, umowy o pracę z zakresem obowiązków, świadectwa ukończenia liceum, orzeczenia lekarskiego, listy obecności, listy płac – akta organu rentowego, zeznań świadków: K. G. (k. 58v-59), M. S. (k. 59), I. M. (2) (k.75v-76), częściowo zeznań G. P. (k. 59-60), częściowo zeznań N. P. (k. 86-87v), karty przebiegu ciąży (k. 67-69).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie N. P. jako niezasadne podlega oddaleniu.

Okoliczności sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy umowa o pracę z dnia 4 stycznia 2016 r. jest umową ważną jak również czy świadczona przez ubezpieczoną praca po 4 stycznia 2016 r. nosi cechy stosunku pracy.

Zgodnie z art. 22 § 1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Z kolei zgodnie z art. 734 § 1 kc przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Zgodnie zaś z art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Ocena, czy strony łączy stosunek pracy, musi uwzględniać nazwę umowy i jej treść, a także faktyczny sposób realizacji obowiązków stron. Kryteria te, ustalone jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zostały przypomniane w wyroku z dnia 19 marca 2013 r., I PK 223/12 (OSNP 2014, nr 1, poz. 4). Charakter umowy ustala się na podstawie treści oświadczeń woli stron, dokonując ich wykładni zgodnie z art. 65 k.c. Według tego przepisu oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (§ 1), a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (§ 2).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie II UK 161/05, przy zakwestionowaniu przez ZUS umowy o pracę rzeczą sądu jest ustalenie, czy faktyczne oświadczenia woli stron miało na celu nawiązanie stosunku pracy w rozumieniu art. 22 kp, czy też zamiarem pracodawcy było oddanie przysługi ubezpieczonemu w postaci zgłoszenia jej do ubezpieczenia w sytuacji, gdy nie potrzebował pracownika i miał świadomość tego, że umowa nie będzie go obowiązywać, jego ewentualne zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne będą krótkotrwałe, a ubezpieczona była zainteresowana objęciem jej ubezpieczeniem społecznym ze względu na spodziewaną niezdolność do pracy i związane z tym prawo do świadczeń. Gdyby z faktycznych oświadczeń woli stron wynikał taki zamiar, wykonywanie przez ubezpieczonego różnych czynności w firmie nie byłoby traktowane jako wykonywanie umowy o pracę. Natomiast w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za

wynagrodzeniem, sama ich świadomość co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (art. 58 § 1 k.c.).

Zgodnie z przepisem art. 58 § 1 kc sankcja nieważności czynności prawnej została przewidziana w przypadku, kiedy celem czynności prawnej jest obejście ustawy. Przyjmuje się, że działanie mające na celu obejście ustawy polega na wywołaniu pewnego skutku prawnego, który jest zakazany przez przepisy bezwzględnie obowiązujące, za pomocą takiego ukształtowania czynności prawnej, że zewnątrznie ma ona cechy niesprzeciwiające się obowiązującemu prawu. Wobec tego, aby przyjąć, że umowa o pracę zmierza do obejścia prawa, wymagane jest poczynienie konkretnych ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności jej zawarcia, celu jaki strony zamierzały osiągnąć, charakteru wykonywanej pracy i zachowania koniecznego elementu stosunku pracy, jakim jest wykonywanie pracy podporządkowanej. Ponadto, jeżeli w konkretnym przypadku została zawarta umowa o pracę nienaruszająca art. 22 kp, nie można stawiać zarzutu zawarcia takiej umowy w celu obejścia prawa, nawet gdy jej cel dyktowany był wyłącznie chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Znajduje to swoje uzasadnienie w przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 cytowanej ustawy obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne i rentowe obejmuje pracowników, czyli - stosownie do art. 2 kodeksu pracy - osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę, a nie takie, które tylko umowę o pracę zawarły (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2013r., III AUa 1039/12).

Artykuł 83 § 1 kc stanowi, iż nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 12 lipca 2012 r. II UK 14/12, w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów i nie może w związku z tym stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków, przesłuchania ubezpieczonej i zainteresowanego w charakterze strony oraz dokumentów prywatnych w postaci umowy o pracę, orzeczenia lekarskiego, listy obecności, listy płac nie daje podstaw do uznania, że między N. P. i T. R. doszło do nawiązania stosunku pracy. Samo zawarcie umowy o pracę w dniu 4 stycznia 2016 r. nie świadczy o tym, że między stronami doszło do nawiązania stosunku pracy i że taka umowa była faktycznie wykonywana przez ubezpieczoną.

Niewątpliwie, cechą odróżniającą stosunek pracy od stosunku, którego podstawę stanowi umowa cywilnoprawna, jest stosunek podporządkowania pracownika. Już z samej treści art. 22 § 1 kp wysnuć można, iż pracownik w ramach wykonywanych czynności podlega kierownictwu pracodawcy. Swoje obowiązki pracownik wykonuje również na rzecz pracodawcy, w miejscu i w czasie wyznaczonym. W przypadku N. P. nie można mówić o wykonywaniu przez nią obowiązków w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę i pod jego kierownictwem. Zarówno z zeznań T. R. jak i N. P. wynika, że N. P. sama decydowała co będzie robiła danego dnia, T. R. nie interesowało w jakich godzinach N. P. pracuje, co robi, w jakich jest miejscowościach w określonym dniu, z kim prowadzi rozmowy, nie prowadził ewidencji czasu pracy N. P.. W swoich zeznaniach T. R. zeznał, że nie interesowały go powyższe kwestie, interesował go tylko efekt pracy w postaci zamówień. Sama ubezpieczona również zeznała: „sama organizowałam sobie czas pracy, praca nie była pod nadzorem Pana R.” (k. 86v). Należy również wskazać, że ubezpieczona nie miała ustalonych godzin pracy, ubezpieczona zeznała, że starała się planować pracę tak, aby zajęła jej osiem godzin, przeważnie pracowała od 8.00 do 16.00, a listę obecności podpisywała raz w tygodniu, a płatnik składek nie rozliczał jej z czasu pracy i nie ewidencjonował czasu pracy ubezpieczonej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, również, aby między płatnikiem składek i ubezpieczoną istniał stosunek podporządkowania. Płatnik składek nie narzucał ubezpieczonej harmonogramu wyjazdów, ilości spotkań w ciągu dnia czy w ciągu miesiąca, nie żądał składania sprawozdań z przedstawieniem np. w rozliczeniu tygodniowym ilości wyjazdów, przeprowadzonych rozmów, czy odbytych spotkań, nie dzwonił do ubezpieczonej, nie sprawdzał czy

w miejscach przekazanych mu ustnie przez ubezpieczoną, ubezpieczona faktycznie była. Ubezpieczona twierdziła, że telefonicznie informowała płatnika składek co drugi dzień gdzie jedzie, i raz w tygodniu spotykali się, wtedy, gdy podpisywała listę obecności. Sama ubezpieczona przyznała, że jej praca nie była nadzorowana przez płatnika składek. Wątpliwości sądu budzi również fakt, świadczenia pracy na rzecz płatnika składek, gdyż płatnik składek de facto nie wiedział, czy osoba, z którą podpisał umowę o pracę, pracę faktycznie wykonuje, interesował go tylko efekt tej pracy, w postaci zamówień na materiału biurowo- szkolne, chemię gospodarczą, artykuły gospodarstwa domowego, usługi z zakresu poligrafii którego nie było. Według zeznań ubezpieczonej jeździła ona po szkołach podstawowych, przedszkolach, urzędach, hotelach, natomiast z zeznań płatnika składek wynika, że ubezpieczona miała mu przekazywać, że była w firmach z którymi miała kontakt z racji działalności gospodarczej swojego męża (należy w tym miejscu wskazać, że mąż ubezpieczonej prowadzi hurtownię fryzjerską), jednakże nie był w stanie wymienić miejscowości i firm, w których ubezpieczona miała przedstawiać ofertę firmy. Należy również podkreślić, że ubezpieczona wskazywała, że przedstawiała jedynie ofertę na artykuły szkolno-biurowe, natomiast z zeznań płatnika składek wynika, że miała pozyskiwać klientów ze znacznie większego obszaru. Zebrany w sprawie materiał nie wykazał, aby ubezpieczona poza pojedynczymi wizytami u K. G., M. S. i I. M. (2) przedstawiała ofertę sprzedażową płatnika składek komuś innemu. Należy wskazać, iż wymienione osoby są znajomymi ubezpieczonej i jej męża. K. G. i M. S. prowadzą zakłady fryzjerskie, a I. M. (2) hurtownię fryzjerską i dziwi w tych okolicznościach fakt, że zadaniem ubezpieczonym według zeznań płatnika składek było nawiązywanie kontaktów z jednostkami samorządowymi, sklepami sieciowymi, w celu zwiększenia sprzedaży, a ubezpieczona przedstawiała ofertę znajomym fryzjerom, którzy z oczywistych względów nie byli zainteresowani ofertą, bo z materiałów biurowych korzystają w marginalnym zakresie (dwa zeszyty, kalendarz i długopis na rok – zeznania K. G.). W tych okolicznościach przedstawienie oferty w/w osobom miało jedynie stwarzać pozór świadczenia pracy. Nie przedstawiono żadnych dowodów, aby oferta płatnika składek była przedstawiona w innych miejscach poza tymi trzema. Ubezpieczona nie wykazała również, aby realizowała pozostałe obowiązki wymienione w zakresie powierzonych jej zadań tj. realizacja planu sprzedaży, utrzymywanie stosunków handlowych z dotychczasowymi klientami firmy, zbieranie zamówień od dotychczasowych klientów, udział w projektowaniu sprzedaży elektronicznej przez internet, udział w targach handlowych czy wykonaniu raportu z realizacji powierzonych zadań. W związku z powyższym Sąd nie obdarzył wiarygodnością dowodu z zeznań świadka G. P. (k. 59-60) oraz N. P. (86-87) w części, gdzie wskazywali, że ubezpieczona wysyłała oferty płatnika do firm pocztą, jak również, że codziennie wyjeżdżała w teren i przedstawiała oferty szkołom, przedszkolom, urzędom, hotelom, czy innym przedsiębiorcom poza trzema świadkami u których była.

Kolejnym argumentem świadczącym o braku stosunku pracy jest brak osobistego świadczenia pracy. Należy bowiem wskazać, że świadek G. P. zeznał, że on w swojej hurtowni przedstawiał ofertę na materiały biurowo-szkolne płatnika swoim klientom oraz przekazywał ubezpieczonej adresy dużych firm, do których takie oferty mogłyby być wysłane, jak również drukował albo robił ksero ofert. Powyższemu nie zaprzeczyła również ubezpieczona w swoich zeznaniach.

Powyższe okoliczności wskazując zatem, że między ubezpieczoną i płatnikiem składek nie powstał stosunek pracy, a dowody z zeznań świadków: K. G., M. S. i I. M. (2), oraz umowa o pracę i pozostałe dokumenty pracownicze oraz wizytówka miały jedynie stwarzać pozory tego, że praca jest wykonywana. O istnieniu stosunku pracy nie mogą świadczyć tylko takie dokumenty jak umowa o pracę, czy świadectwo pracy, gdyż chodzi o faktyczne spełnienie przesłanek stosunku pracy z art. 22 kp, a w okolicznościach niniejszej sprawy nie zostały one spełnione, a ponadto zakres obowiązków określony w formie pisemnej przez strony nie koresponduje z ich zeznaniami, a treść świadectwa pracy, gdzie wskazano, że ubezpieczona wykorzystała urlop wypoczynkowy w wymiarze 7 dni, nie pokrywa się z jej zeznaniami, gdzie zeznała, że nie korzystała z urlopu wypoczynkowego.

Należy również wskazać, że wynagrodzenie określone w umowie o pracę na kwotę 7800 zł brutto jest rażąco wygórowane do kompetencji i kwalifikacji ubezpieczonej. Ubezpieczona ukończyła bowiem dopiero w czerwcu 2015 r. liceum ogólnokształcące dla dorosłych, z zawodu jest fryzjerką i nie miała żadnego doświadczenia w pracy na stanowisku dyrektora handlowego, nie znała się na branży poligraficznej. Ponadto powyższe wynagrodzenie pozostaje w rażącej dysproporcji z wynagrodzeniami pozostałych pracowników zatrudnionych przez płatnika składek, gdzie najwyższe to 2300 zł brutto dla kierownika sklepu z kilkuletnim stażem. W ocenie Sądu wynagrodzenie w kwocie

7800 zł dla osoby bez kwalifikacji, wykształcenia wyższego i doświadczenia zawodowego, zatrudnionego na okres próbny jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nieadekwatne do powierzonych zadań. Wobec powyższego postanowienie umowy w tym zakresie należy uznać również za nieważne.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Artykuł 11 ust. 1 tej ustawy wskazuje, że obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12, a artykuł 12 ust. 1 w/w ustawy stanowi, iż obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Ze względu na to, że zawarta między stronami w dniu 4 stycznia 2016 r. umowa o pracę nie wyczerpywała przesłanek stosunku pracy brak jest podstaw do objęcia ubezpieczonej obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi jako pracownika.

Wobec powyższych okoliczności Sąd uznał zaskarżoną decyzję organu rentowego za prawidłową.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wynikiem sprawy, w oparciu o art.98§ 1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc. Stawka wynagrodzenia pełnomocnika organu rentowego wynika z treści §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.)- w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania tj. przed 27.10.2016 r.